

Η χάρη της απλότητας: Ιερομόναχος Νικόλαος Γρηγοριάτης

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](http://www.pemptousia.gr/?p=84622)

Προηγούμενη δημοσίευση: [<http://www.pemptousia.gr/?p=84622>]

Κάθε ημέρα, πριν από τον Εσπερινό, edιάβαζε Παρακλήσεις. Την Δευτέρα στους Αρχαγγέλους, την Τρίτη στον Τίμιο Πρόδρομο, την Τετάρτη στην Κυρία Θεοτόκο, την Πέμπτη στους Αγίους Αποστόλους και στον Άγιο Νικόλαο, την Παρασκευή στον Τίμιο Σταυρό και το Σάββατο στους Αγίους Μάρτυρας. Ακόμη edιάβαζε και μία ενιαία Παράκλησι στους Αγίους, των οποίων είχε λάβει τα ονόματα, δηλαδή Κωνσταντίνος, Αβέρκιος και Νικόλαος, την οποία είχε συνθέσει με προτροπή του ένας αδελφός της Μονής μας. Όταν τον ενωχλούσαν άπρεποι λογισμοί άρχιζε την Παράκλησι της Αγίας Μάρτυρος Θωμαΐδος. Εάν έχανε κάποιο αντικείμενο άρχιζε την Παράκλησι του Αγίου Μηνά.

Ουδέποτε επήγε στην εκκλησία να κοινωνήσει, χωρίς πρώτα να διάβαση την Θεία Μετάληψι. Ενώ την Θεία Ευχαριστία την edιάβαζε πάντα μόνος του μέσα στο εκκλησάκι του Οσίου Γρηγορίου με πολλή προσοχή και αφοσίωσι. Εάν του έφευγε ο νους, επέστρεφε πάλι πιο πάνω και επανελάμβανε δυνατά την φράσι για να την βάλη μέσα στο μυαλό του. Όταν τελείωνε και την τελευταία ευχή και την επεσφράγιζε με το: «Δι' ευχών...» δεν κρατιόταν από την υπερβολική του ευγνωμοσύνη και ευχαριστία προς τον Κύριον και φιλούσε με κρότο την χάρτινη εικόνα Του, που την είχε κολλήσει με αυτοκόλλητη ταινία μέσα στο βιβλίο του. Κατόπιν φιλούσε πανηγυρικά και εξωτερικά το βιβλίο και έφευγε σιωπηλός και σκυφτός. Όταν επρόκειτο να κοινωνήσει στο Παρεκκλησάκι του, των Αρχαγγέλων, στρεφόταν προς το μέρος των άλλων Πατέρων που εστέκοντο, τους έβαζε προσκυνητή μετάνοια, λέγοντας: «Ευλογείτε, άγιοι Πατέρες» και μετά έμπαινε

μέσα να κοινωνήσει. Φορούσε πρώτα το επιτραχήλι του, έλεγε δυνατά τις ευχές και έβγαινε έξω να αφοσιωθεί στην ανάγνωσι της Θείας Ευχαριστίας.

Λόγω της πολλής του απλότητας δημιουργούσε σαν να ήταν μικρό παιδί μερικές φασαρίες με τις πολλές του μετακινήσεις. Όμως οι Πατέρες εχαίροντο γι' αυτήν την παιδική του απλότητα και τον εκαμάρωναν. Ενίοτε οι Λειτουργοί Κληρικοί τον εμάλωναν φιλάδελφα να μη τους ενοχλή με το σούρτα-φέρτα μέσα στον ναΐσκο. Συμμορφωνόταν αμέσως και σιωπούσε, κρατώντας συνήθως το πηγούνι του με το δεξί του χέρι.

Κάποια φορά είχε φθάσει η Θεία Λειτουργία στην ανάγνωσι της Αποστολικής περικοπής. Ο παπά Νικόλαος στέκεται στο δικό του στασίδι κρατώντας το πηγούνι του και σκεπτικός... Δεν χρειάζεται να ανάψη καντήλια, κεριά για ζωντανούς και πεθαμένους... Δεν μπαينوβγαίνει στο ιερό διότι του το απαγορεύει ο λειτουργός Ιερεύς. Ξαφνικά, ενώ η ανάγνωσις του Αποστόλου συνεχίζεται, ο παπά Νικόλαος τρέχει και στέκεται με ύφος παρακλητικό μπροστά στην εικόνα του Ιησού του

τέμπλου. Σηκώνει τα χέρια του ψηλά και του λέγει δυνατά: «Εξήντα τρία χρόνια στο Άγιον Όρος (1994) και τίποτε δέν έκαμα. Θερμά σε καθικετεύω, λυπήσου με, Κύριε...».

Μετά από κάθε Λειτουργία, συνήθως την Δευτέρα, προς τιμήν των Αρχαγγέλων, είχε έξω από το εκκλησάκι, στο τραπέζι τα κεράσματά του, κουλούρια, γλυκά, ενίοτε και ποτά για τούς Πατέρες. Άλλοτε κρατούσε τα σφραγισμένα ποτά, κυρίως χυμούς μέσα στην τσέπη του και, πριν φύγουν οι Πατέρες, τούς τα έδινε στο χέρι λέγοντάς τους και ένα θερμό ευχαριστώ για την Λειτουργία προς τιμήν των Αρχαγγέλων του. Τα κεράσματα αυτά τα προμηθευόταν από την προηγούμενη ημέρα από τον πολυαγαπητό του Ιερομόναχο π. Π. Κοντά του έννοιωθε σαν υποτακτικός του και του εκμυστειρευόταν όλα τα μυστικά του, τους λογισμούς του και τα νέα του.

Του άρεσε να καίνε τα καντήλια του Παρεκκλησίου σχεδόν όλο το εικοσιτετράωρο. Γι' αυτό εφρόντιζε να μη του λείπουν τίποτε άπ' όλα τα αναγκαία για την πλήρη λειτουργία του.

Τον ερωτούσαμε: «Θά σωθούμε, παπά Νικόλα;».

Και εκείνος μας απαντούσε: «Εγώ είμαι άξιος αιωνίου κολάσεως. Ημάρτησα ποικιλοτρόπως, έκαμα όμως την πρέπουσα μετάνοια; Αν σωθώ ελέω Θεού, πρεσβείαις της Υπερευλογημένης Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, της Πνευματικής μας Μητρός, των Αγίων Προστατών της Μονής μας, του Αγίου Νικολάου, του Οσίου Γρηγορίου, της Αγίας Αναστασίας της Ρωμαίας, των Αγίων Αρχαγγέλων και πάντων των Αγίων. Αμήν. Δεν φαντάζομαι να μ' αφήσουν οι Αρχάγγελοι, τους οποίους υπηρετώ εδώ 53 χρόνια! Ό,τι θέλουν ας κάνουν...Έκανα ό,τι μπορούσα. Πριν από μένα υπηρετούσε τους Αρχαγγέλους ο Γερο-Γρηγοράκης, ο οποίος εκοιμήθη ανήμερα των Αγίων Αρχαγγέλων».

— Παπά Νικόλα, φοβάσαι τον θάνατο;

—Ναι, τον φοβάμαι, διότι δεν ξέρω κατά πόσον μετενόησα και πως θα με δεχθή ο Θεός. Εγώ σ' αυτή την ηλικία έχω λογισμούς απελπισίας... Πάντως ευχαριστώ τον Θεό και την Πνευματική μας Μητέρα, διότι με κράτησαν στο Άγιον Όρος. Μ' εζήτησαν και στους Αγίους Τόπους, όπου προσκύνησα το 1977 με τον μακαριστό Γέρο Ευφραίμ, να υπηρετήσω εκεί τα Ιερά Προσκυνήματα. Τους είπα τὰ Άγιον Όρος είναι Άγιον Όρος και γύρισα πίσω. Με κάλεσαν στην πατρώα μου να με κάνουν ηγούμενο στις Βάρσες, στο μοναστήρι του Αγίου Νικολάου, Πνευματικό και Εφημέριο σε ενορία να παίρνω και μισθό, δεν δέχθηκα, διότι με απείλησε ο Γέρο Βησσαρίων ότι θα μου στείλη πίσω όχι μόνο το απολυτήριο, αλλά και την καθαίρεσι... και φοβήθηκα και γύρισα πίσω.

[Συνεχίζεται]